

اشته کیون سیلک-کزروز طقسان تاریخنده بخوبه و طویلچی خاطب ایشان
هیئت اسکرمه می بر راچ دهملر المایسا و ایکاتزده کیندیکی کی
فرانسه به کیشیده.
اکتفاکه آستروخ فارغه‌می ۱۵۱۲ سالیتمره‌مال
طوبارله ایک دفعه اجرای خوارب ایامش «لهفورزه شاباه»
دستکاره نداده عین جایده طوبارله اوچ دفعه محلف تجویره لار
اجرا قلمشد.

(*) مذکور قانه طوباریش رجیحانی میث دلاندند که
شیل حکومتی طرقدن پایدیریلان اوج زرهی بیون طوبارله
تجهیز اولن شدر.)

هیچ سرلوحه ایله انظار فارین کرامه عرض
ایله یکهزت مقابله، توونک ثباتات نهاده نظرندن حائر بولندی
حالات طیبدهون دک، انجق قولانلاره ایرات ایده کلکی
توونک منزه کیم اکنکار ایده بیلاره ۱۰۰۰

پلاکی سرلوحه ایله انظار فارین کرامه عرض
ایله یکهزت مقابله، توونک ثباتات نهاده نظرندن حائر بولندی
حالات طیبدهون دک، انجق قولانلاره ایرات ایده کلکی
مشترک ظاهره دن باخت اهلچه بایک مقصده
اجرا قلمشد.

سین و فیدریو هر کمک معلوم بولنان «تونون»
خوازنده برموق ممتاز احراره، موافی اولشدر، دشانک
هر طرفه، هار هر کوشنه کشنه کسره صرف و اسلام
ایدیان، موادک رنجیوی تشکیل ایلر، توونک انتعلی
زمانزده عادت حکمه کیوش و بو عات ساریه اطفاله دخی
سرایت ایشدر ا.

توونک انسانه اولان تائیرانی «مموی» و «مادی»
ناملیلی ایکی قسمه تقمیم ایدیاره، تایریت مادیه می، آلات
شنبه اوزرمه نایر عظم اجره و بو تائیر توونک مادیه
استئمه ایله زاید ایلوب هضمی بطاششمی، مهدده هراب
حصوی، طموری ماحظون اولان خسته اقلارک بر بر باشی
کو-ترسلری، فاک تندیه غیر صالح بر حاله کلکی، قوای
استئمه ایله تناقضی کی بخیه بخیه شهاب عظیمه و پرست
و خیمه لک تویله سبیت ویره.

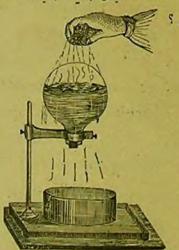
تا نایر مذویه دخی توونک استعماله افت پیدا
ایلسیده.
نامی ۱۰۰۰، هوای ایسی تقدیمه، تحمل ایلر، قوای افلار
کیرو و پی، قوتنه مقابله ایون مایلی، یا لی تریتیت مخصوصی
حاوی و مرماوله ایله هم جهتا هرده ارتقا ایه شناس المیکن
اوله دخی سورنده مکلدره. بخضو صده دخی بر قاعع کامله
حاصل ایلمک ایون روس هیئت تجویره می اداختواری، متابق
هر بر اقسامی کاک دقله معایسه ایامش و طوبارله، قوندا افریزی
سد و دروده.

دوشوه: بر سرفاخره ایلجه بجهه قدر مرور ایدن زمانه
او زمان طرفه که طوباریش ایشک فواد و محنتی مقابله ایمه.
ایران ایون هانگیکی، پروردۀ ایله سیفاره ایجه بکاره ایساد
ایدیان زمان متصدر، زیر قمعه ایه اولیان بوزمان هم بوس

کچش اولور، همده بوزمان طرفه انسان کنده کی توونک
همه طوباریش تجویره می روسلک کیله ده قلامشد.

فَيَأْتِيَكُلْمَرَهُ

صو داغا آشنه غبار (قایساد) ایدر. فقط سغرق صوده
دخی قیساری؟

او! یاقکز سزه پلک غربیت کورسان فرانان نام
حکم شناسک تجویره، تعریف ایدم جوچ ساده اولدنی
ایچون اهل مراققیه، تغیره، تجویره تکرار ایدیاره، فن
اصلاحچه، بالون دیسان راسخ چیمنه که تکرار ایدیاره.
ایچنه نصفه قدر صو طولبر و برق مقابله و بخدا ایپرده
لایسانه، صون بخار چوچ بجهه دکن قاسادکرکسک موالوک
اغزیه کوزله برماظلاره ولاستکله، پایوب باشی اشاعی جوپریکن،

بو خاله باونک آلتی اوستونه کش اوله جندهن اوزرمه و کنک
ایله مخفوق مو دوکنک اولاً سوبک غلاني تاما کیلده کی
حاله سکردن تکرار فاشانه، باشانه، حکمی:
هوای نسبت ایجسام اوزرمه رضیقی داغیه اولدنی
معلوم سر باونک چندکه هوا خخار و سطه سبله خارچ طرد
اولنیه جندهن اوارهه عیوس قلش اولان بخاره صفحه
سوایه نکاف ایدرک صوبک سعاجه ایجزی تائیه ایده جک
تضیق قالانله در حال یه قیاسه، باشانه جنی در کاره، بو
جناره اکلاشلورکه تضیق نسبی بوجه ایجاد و کلارک
جناره مقاب اولنلهه مان اولدنی و کدیشدن بوسور نله ده
متقدی اولنلهه میدان نهه چهار.

آفاده متترجم

فرانز ادیسانت مکنسته داتن اولان «پول ایلورزی»
مال منده لسانلری شان جهانه نقل او لش اولدنی جاده
هوز اسکرمه از جه ایدلماش بولندی کتبخه ادیسات تغایه
ایچون رفاقت عادله ایله، هن صوره و قاده چهارم
ایله اولاده،

صاقوولی: خلیل رشدی
.....

توونک ایلر ایلک سرعت خواره سندن دستخواستاچ اوذن بنه
کوره اون ایکی سانیمه، لک بر قله طوبه و دوقله ۱۲

و اون بش ایلک طوبه مکه طوبه ده ۸ الی آتش ایدلیله جکر،
قایه طوباریش کوش ایس میازده سندن بزیره ده قو-تکر بیده بیشک

سرعت ایشدر ا.

توونک انسانه اولان تائیرانی «مموی» و «مادی»
ناملیلی ایکی قسمه تقمیم ایدیاره، تایریت مادیه می، آلات

شنبه اوزرمه نایر عظم اجره و بو تائیر توونک مادیه
استئمه ایله زاید ایلوب هضمی بطاششمی، مهدده هراب

حصوی، طموری ماحظون اولان خسته اقلارک بر بر باشی
کو-ترسلری، فاک تندیه غیر صالح بر حاله کلکی، قوای

استئمه ایله تناقضی کی بخیه بخیه شهاب عظیمه و پرست
و خیمه لک تویله سبیت ویره.

تا نایر مذویه دخی توونک استعماله افت پیدا
ایلسیده.

توونک استعمال ایدنلاره ایشماله کسل، و ظاین
موظفرلری ایقا خصوصنده که غیر ایرسه خال کدیکی میشند،
جوونک توونک هیشهه صرح طوقده، ایشلری توونک

ایچمک ایون توک ایکده در.

دوشوه: بر سرفاخره ایلجه بجهه قدر مرور ایدن زمانه
شوشیه، کوره استخراج ایچمکه اولدیم بو لوحده
اصل ایلوره ایلهاقیه استون صایع ایش ایس و بایده
بکا و جهیه حلا ایزگون اول ایلی ایزگرک شو کوزل اتری
بو جازک قلمه راقش اولنلهه متصدر ایچمکه در خطه اولدینک
دوشونلمسی تئی ایلرم،

محمد عطا

پول ایله ویرژنی
مذکوی
محمد عطا
بر نادرن دوسن پیر

(ایل - دو - فرانس) جزیره سنده [۱] (بور - لوی)
شهر سان آرے طرفه ظلمت غای ارتفاع اولان طاغك
شرق جهنده ور زمانلر مزروع اکن شعدي سمت ترسیدن
خروم قلخ اولان براچه اراضي اوژنده ایک كوشك
کاهه خر اهمي کورپلور، پونلر بیول کیالدن تشکل ایتش
اولان ویکر شاپ طرفندن بر مدخلن بولان بر حوضه نك
هان تا اورته سنه تصادف ایچشلردر، صول طرفه
جز زرمه يشان کلرلر و روادي ایچون اشارت ور کلکه
اولان و (دوقورت) تهمی لیدلان طاغ، او طاغ
اکنده بور - لوی (شور) شور، ساع طرفه، (بورلوی)، دن
(پامبلوس) محله - نه کیدن بول، آلدن سکره اوچاره
اسمهله او اونخنده سایه اور اولان هزا [۲]
آفچاره بور - بور خرا اوژنده عرض انعام آنکه
بولان کیلیم، دها او تهده جزيره ملک منه اسهه قدر انداد
ایلن بر اوران میموده اولور، اوک طرفه باقیجه، کشاز
در راهه (توبه، بور) کور فرنی، بار صاغه طوغروغ (ماوره)
برونی، آلن اوکه سنه دکنر فرق اولور، سطح ده یاه
برابر اوله رق برچاق کوچك جزیره خالیه ايله او جهادن
اوچ اوژره — میانه امواجده بر حصاری اکبر مقنه
اولان — (قوان - دو - بیم) اطمینی ده کور پلیسکه در،
حوشه که مدحانده بو قادر منظاره میموده اوچله
برابر جواره دهه اور امانلاري جرک استدرن روز کار
ایکلکشي، اوژنده قیاسل اوژنده بارچه ایقتدهه که کار
دالهارل که ایچانیسی صدای کوهه سان فاصله سنجه که کار
ایچکده، لکن کلرلر او کنهه نه برس ایشلرل بیلر،
نهه اطرافه دیوار کی دیل قیاردن بشقیره کویلور.
بو قارلر کوکار نده، بارقانلر نده، حقه کاه سحبان
اولان شهار نده کومه کومه اوچانه بیمشدر، ذروه لرینك
جذب ایشلر کی اغمورل رسیل وسیعاه میال جناحلر نده
اکتریا قوس قرح الواي ترسم ایشلر کی انتکله نده
(لاتیا) دینلیان کوچك ایمناگل میعلریشنه قوت بخش

[۱] افرقا قطعه سنده بحر عصیت خنده و اقدار، جز افوج
شندیکی اسم مشهوری (موریس) در. بو کاهه باز اندیش زمان
فرانسلرک اللنه اولدینی حالفه مؤخر ایکلکلهه بکشدر،
[۲] خیزان.

PAUL ET VIRGINIE

1

Sur le côté oriental de la montagne qui s'élève derrière le Port-Louis de l'Île de France, on voit, dans un terrain jadis cultivé, les ruines de deux petites cabanes. Elles sont situées presqu'au milieu d'un bassin, formé par de grands rochers, qui n'a qu'une seule ouverture tournée au nord. On aperçoit à gauche la montagne appelée le morne de la Découverte, d'où l'on signale les vaisseaux qui abordent dans l'île, et au bas de cette montagne, la ville nommée le Port Louis; à droite, le chemin qui mène du Port-Louis au quartier des Pamplemousses; ensuite l'église de ce nom, qui s'élève avec ses avenues de bambous au milieu d'une grande plaine; et, plus loin, une forêt qui s'étend jusqu'aux extrémités de l'île. On distingue devant soi, sur les bords de la mer, la baie du Tombeau, un peu sur la droite, le cap Ma heureux; et au delà, la pleine mer, où paraissent à fleur d'eau quelques îlots inhabités, entre autres le Coin de Mire, qui ressemble à un bastion au milieu des flots.

A l'entrée de ce bassin, d'où l'on découvrant d'objets, les échos de la montagne répétent sans cesse le bruit des vents qui agitent les fêrées voisines, et le fracas des vagues qui se brisent au loin sur les récifs; mais au pied mêmes des cabanes, on n'entend plus aucun bruit, et on ne voit autour de soi que de grands rochers escarpés comme des marailles. Des bouquets d'arbres croissent à leur bases, dans leurs fentes et jusque sur leurs cimes, où s'arrêtent les nuages. Les pluies que leurs pitons attirent peignent souvent les couleurs de l'arc-en-ciel sur leurs flancs verts et bruns, et entretiennent à leur pied les sources dont se forme la petite rivière des Lataniens. Un grand silence

régnait dans leur enceinte, où tout est paisible, l'air, les eaux et la lumière. A peine l'écho y répétait les murmures des palmistes qui croissent sur leurs plateaux élevés, et dont on voit les longues flèches toujours balancées par les vents. Un jour doux éclaire le fond de ce bassin, où le soleil ne luit qu'à midi; mais dès l'aurore ses rayons en frappent le couronnement, dont les pics, s'élevant au dessus des ombres de la montagne, paraissent d'or et de pourpre sur l'azur des cieux.

Jamais à me rendrs dans ce lieu, où l'on jouit à la fois d'une vue immense et d'une solitude profonde. Un jour que j'étais assis au pied de ces cabanes, et que j'en considérais les ruines, un homme déjà sur l'âge vint à passer aux environs. Il était, suivant la coutume des anciens habitants, en petite veste et en long caleçon. Il marchait nu-pieds, et s'appuyait sur un bâton de bois d'ébène. Ses cheveux étaient tout blancs, et sa physionomie noble et simple. Je le saluai avec respect. Il me rendit mon salut; et m'ayant considéré un moment, il s'approcha de moi, et vint se reposer sur la terre où j'étais assis. Excité par cette marque de confiance, je lui adressai la parole : « Mon père, lui dis-je, pourriez-vous m'apprendre à qui ont appartenu ces deux cabanes? » Il me répondit : « Mon fils, ces mesures et ce terrain inculte étaient habités, il y a environ vingt ans, par deux familles qui y avaient trouvé le bonheur. Leur histoire est touchante; mais dans cette île, située sur la route des Indes, quel Européen peut s'intéresser au sort de quelques particuliers obscurs? Qui voudrait même y vivre heureux, mais pauvre et ignoré? — Mon père, reprisje, il est ais de juger, à votre air et à votre discours, que vous avez acquis une grande expérience. Si vous en avez le temps, racontez-moi, je vous pric, ce que vous savez des anciens habitants de ce désert, et croyez que l'homme le plus dépravé par les préjugés du monde aime à entendre parler d'un bonheur que donnent la nature et la vertu. »

Alors, comme quelqu'un qui cherche à se rappeler diverses circonstances, après avoir appuyé quelque temps ses mains sur son front, voici ce que ce vieillard me raconta :